

Arrest

nr. 237 471 van 25 juni 2020
in de zaak RvV X / IV

Inzake: 1. X
2. X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. VANCRAEYNES
Avenue de Fidevoye 9
5530 YVOIR

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Russische nationaliteit te zijn, op 27 januari 2020 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 23 december 2019.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 mei 2020 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 juni 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de eerste verzoekende partij en haar advocaat M. KALIN *loco* advocaat Mr. P. VANCRAEYNES, die tevens de tweede verzoekende partij vertegenwoordigt en van attaché M. SOMMEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing ten aanzien van eerste verzoekende partij luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een Russisch staatsburger en een moslim van Tsjetsjeense origine. U bent geboren in 1977 te Kegulta, USSR. U bent getrouwd met V. L. (...) (O.V. (...)), met wie u twee kinderen heeft, S. (...) (°2016) en T. (...) (°2014).

Op 16 juli 1995, ten tijde van de eerste Tsjetsjeense oorlog, werd u bij uw oom thuis opgepakt tijdens een actie van de overheid om rebellen te arresteren. Omdat er bij de burens rebellen werden meegenomen en uw oom met hen een gemeenschappelijk hek had, werd ook het huis van uw oom

binnengevallen en werd u meegenomen. U werd tot 6 augustus 1995 vastgehouden door de zesde afdeling van SOBR in de Zavodskoy-wijk te Grozny. U werd daar ondervraagd en mishandeld door ene M. A. (...) of I. (...). U herinnert zich zijn naam niet meer volledig. U werd vrijgelaten nadat uw familie hen 10.000 dollar had betaald. Na uw vrijlating besloot u om uw geld terug te eisen. U ging met enkele makkers naar het huis van deze M. A. (...) of I. (...) en dor middel van dreigementen gaf zijn familie uw geld terug. U hoorde daarna niets meer van deze zaak.

Op 10 september 2017 vielen er enkele gewapende mannen uw appartement binnen en u werd meegenomen naar de Leninsky ROVD te Grozny. U werd daar vastgehouden tot 25 september 2017. U werd mishandeld en ondervraagd door diezelfde M. A. (...) of I. (...) als in het jaar 1995. De ROVD wilde dat u documenten zou ondertekenen dat u zowel in de eerste als in de tweede Tsjetsjeense oorlog had gevochten. U werd onder meer met elektriciteit gefolterd. U bezweek onder deze foltering en u ondertekende dit document. U werd vrijgelaten nadat uw familie 1 miljoen roebel had betaald. Eind oktober 2017 kreeg u een oproepingsbrief in uw brievenbus van diezelfde Leninsky ROVD. In samenspraak met uw ooms besloot u om samen met uw vrouw en kinderen het land te verlaten. U en uw gezin verlieten jullie land van herkomst op 3 november 2017 met de trein richting Moskou. U zette uw reis met de trein verder richting Brest (Belarus), alvorens in Polen aan te komen. Jullie dienden daar een verzoek om internationale bescherming in op 7 november 2017. Jullie wachtten niet op jullie beslissing en jullie vertrokken op 23 december 2017 richting Frankrijk. Aan de grens met Duitsland werden jullie echter gearresteerd en op 24 december 2017 dienden jullie ook daar een asielverzoek in. In het kader van de Dublinregulering zouden jullie echter teruggestuurd worden naar Polen, waarop u met uw gezin naar Frankrijk vertrok. Jullie dienden daar op datum van 30 april 2018 een asielverzoek in en jullie werden geweigerd. Op datum van 31 oktober 2018 dienden u en uw gezin een eerste verzoek om internationale bescherming in in België.

Ter staving van jullie asielrelaas legt u het volgende document neer: een kopie van uw Belgisch rijbewijs.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen. U verklaarde in het begin van uw persoonlijk onderhoud ook dat u zich zowel fysiek en mentaal in staat voelde om het interview te doen (CGVS, p. 2).

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Uit uw verklaringen blijkt dat u vreest gearresteerd en gefolterd te worden door de Leninsky ROVD, meer specifiek door ene M. A. (...) of I. (...). U baseert zich hiervoor op een arrestatie in 1995 en in 2017. Na grondige analyse van uw verzoek om internationale bescherming heeft de Commissaris-Generaal besloten dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de vluchtelingenrechterlijke zin noch een reëel risico op ernstige schade in uw hoofde aannemelijk te maken en dit om onderstaande redenen.

Vooreerst is het bijzonder onwaarschijnlijk dat uw vrouw niet zou weten door welke overheidsdienst u in september 2017 werd meegenomen en gedurende twee weken werd mishandeld en gefolterd noch waarheen u dan wel werd meegenomen (CGVS vrouw, p. 4, 8). Uw vrouw verklaart dat ze niet weet waarheen u werd gebracht omdat ze de dag van uw arrestatie een miskraam heeft gehad en dat u haar door die stress hierover niet heeft ingelicht (CGVS vrouw, p. 4). Ook uw ooms wilden deze informatie volgens uw vrouw niet met haar delen. Hoewel uw ooms u tijdens uw vasthouding probeerden vrij te krijgen en uw vrouw over deze pogingen wel degelijk op de hoogte werd gehouden (CGVS man, p. 12; CGVS vrouw, p. 6), verklaart uw vrouw dat uw ooms haar niet wilden vertellen waar u werd vastgehouden of wat er precies was gebeurd (CGVS vrouw, p. 4). Dergelijke verklaringen zijn echter niet afdoende daar het buitengewoon vreemd zou zijn dat zowel u als uw ooms deze cruciale informatie voor haar zouden willen achterhouden. Het CGVS ziet de reden niet waarom dit uw vrouw ten goede zou kunnen komen. Ook het feit dat uw vrouw niet zou weten door welke overheidsdienst u werd gearresteerd, is bijzonder opvallend. Haar hiermee geconfronteerd, antwoordt ze dat dit voor haar niet belangrijk is (CGVS vrouw, p. 8). Van een echtgenote wiens man gedurende twee weken werd gemarteld en gefolterd door een overheidsdienst, kan evenwel verwacht worden dat ze hiervan op de hoogte zou zijn, wat in casu niet het geval is. Bijgevolg wordt de geloofwaardigheid van het geheel van uw vervolgingsfeiten reeds onderuit gehaald.

De geloofwaardigheid van uw asielrelaas wordt daarenboven verder gedeukt door de vele tegenstrijdigheden tussen de verklaringen van u en uw vrouw over uw arrestatie en uw vrijlating.

Ten eerste spreken u en uw vrouw elkaar tegen over uw arrestatie in jullie appartement. Zo verklaart u meermaals dat enkele gewapende mannen aan jullie appartement hebben aangeklopt, dat uw vrouw de

deur opende en dat deze mannen aan uw vrouw vroegen of er een mannelijk familielid thuis was. Op dat moment stond u op uit uw sofa omdat u deze mannen aan de deur kon zien, waarop deze mannen in uw richting renden om u in te rekenen (CGVS man, p. 9). Deze verklaring staat echter in schril contrast met de verklaringen hierover van uw vrouw. Zij verklaart namelijk dat die mannen haar niet hebben aangekeken toen ze de deur opende, dat ze haar niets hebben gevraagd en dat zij meteen binnen zijn gelopen zonder verder iets te zeggen (CGVS vrouw, p. 5). Uw verklaring voor deze tegenstrijdigheid is echter niet afdoende. U blijft namelijk bij uw eigen verklaring dat ze haar wel gevraagd hebben of er een mannelijk familielid aanwezig was (CGVS man, p. 17). Het vasthouden aan één versie van de feiten is echter geen afdoende verklaring voor dergelijke tegenstrijdigheid. Van iemand wiens man wordt gearresteerd en gedurende twee weken wordt gefolterd en ondervraagd, kan minstens verwacht worden dat zij haar man niet zou tegenspreken over hét moment van zijn arrestatie, een nochtans cruciaal element in jullie asielrelaas. Gegeven bovenstaande worden verder grote twijfels geuit bij de geloofwaardigheid van uw arrestatie.

De geloofwaardigheid van deze arrestatie wordt in tweede instantie verder in de kiem gesmoord door de volgende opvallende tegenstrijdigheid over dit moment. Zo verklaart u meermaals dat uw kinderen op het moment van uw arrestatie aan het spelen waren in jullie appartement. Verder verklaart u dat zij tijdens uw arrestatie gewoon stonden toe te kijken en dat ze op dat moment volgens u nieuwsgierig waren naar de wapens en de pistolen van uw vervolgers (CGVS man, p. 8-9, 17). Deze verklaringen vallen echter niet te rijmen met de verklaringen hierover van uw vrouw. Zij verklaart namelijk dat de kinderen toen nog klein waren en dat ze overdag sliepen. Ze verklaart dat het middag was en dat zij hen altijd in bed stopte (CGVS vrouw, p. 5). U geconfronteerd met deze tegenstrijdige verklaringen, antwoordt u dat jullie kinderen op het moment van uw arrestatie niet sliepen, maar dat ze aan het spelen waren. U vraagt zich af waarom uw vrouw zo iets zou verklaren (CGVS man, p. 17). Het vasthouden aan één versie van de feiten is evenwel geen afdoende verklaring voor dergelijke tegenstrijdigheid. Nochtans zou men van twee ouders met kleine kinderen, waarvan de man op hardhandige manier wordt gearresteerd door vier gewapende mannen, mogen verwachten dat zij nog zouden weten of de kinderen al dan niet aanwezig waren tijdens deze traumatische arrestatie en dat ze zich hier in geen geval over zouden tegenspreken, wat in casu niet het geval is.

Uiteindelijk spreekt u zich een derde keer tegen met uw vrouw en ditmaal over het moment waarop u werd vrijgelaten en wanneer u thuis bent gekomen. U verklaart met name enerzijds dat u door uw oom van bij de Leninsky ROVD werd teruggedreven naar huis, dat uw oom in uw huis is binnengekomen en dat jullie samen thee hebben gedronken. Verder blijkt ook uit uw verklaringen dat uw vrouw aanwezig was bij uw thuiskomst (CGVS man, p. 17). Uw vrouw verklaart echter anderzijds dat er helemaal niemand mee in jullie appartement is gekomen toen u bent thuisgekomen en dat ze ook niet weet wie u naar huis heeft gebracht (CGVS vrouw, p. 7). U hiermee geconfronteerd, antwoordt u dat ze het misschien niet heeft gezien (CGVS man, p. 17). Deze verklaring is allerm minst afdoende. Het is namelijk vooreerst niet aannemelijk dat uw vrouw niet zou weten dat uw oom haar man, die gedurende twee weken werd vastgehouden, naar huis heeft gebracht. Dit te meer omdat net die oom(s) met man en macht hadden geprobeerd om u in die twee weken vrij te krijgen en zij hiervan wel degelijk op de hoogte was (CGVS man, p. 12 ; CGVS vrouw, p. 6). Ten tweede is het evenmin aannemelijk dat uw vrouw niet zou weten dat uw oom nog zou zijn binnengekomen om thee te drinken. Van een echtgenote wiens man gedurende twee weken werd aangehouden en wiens schoonfamilie met man en macht heeft geprobeerd om hem vrij te krijgen, kan minstens verwacht worden dat ze gedetailleerd zou kunnen vertellen over de thuiskomst van haar man, alsook haar man hierover niet zou tegenspreken, wat in casu niet het geval is.

Gegeven het feit dat u en uw vrouw elkaar maar liefst driemaal tegenspreken over het moment van uw arrestatie en van uw thuiskomst na uw vrijlating kan er door het CGVS alvast geen geloof meer worden gehecht aan uw vervolgingsfeiten van in 2017.

Ten slotte wordt de geloofwaardigheid van uw gehele asielrelaas verder gedeukt door de volgende opvallende vaststelling.

Zo blijkt dat uw verklaringen voor uw vertrek uit uw land van herkomst en daarbij dus ook uw vrees bij terugkeer bij de Poolse asielinstanties in de verste verte niet overeenkomen met de verklaringen die u in dit kader bij de Belgische asielinstanties heeft afgelegd. Zo blijkt uit uw Poolse administratieve asioldossier dat u verklaard heeft dat u uit Tsjetsjenië bent vertrokken omdat uw vader in de jaren 90 een krediet had afgesloten bij de staat maar dat deze lening later door de Russische Staat werd geannuleerd. Een half jaar voor uw verzoek in Polen (dd. 7 november 2017) zou een politiefunctionaris bij u thuis zijn komen aankloppen om de afbetaling van deze lening te innen. U heeft dit geweigerd omdat u dat geld niet had. U verklaarde bij de Poolse asielinstanties verder dat er na twee weken enkele andere politiefunctionarissen bij u langs waren gekomen en dat zij u hadden meegenomen en bedreigd. Uw huis zou namelijk verkocht worden indien u niet met dit geld over de brug zou komen. U kwam tot de conclusie dat u niet met rust zou worden gelaten en u besloot om met uw gezin uw land van herkomst te

verlaten (cf. beslissing Poolse asielinstanties, administratieve dossier). Deze verklaringen vallen echter geenszins te rijmen met de verklaringen die u bij de DVZ en op het CGVS heeft afgelegd inzake de reden waarom u vandaag niet kan terugkeren naar uw land van herkomst. Het is bovendien uiterst merkwaardig en opvallend dat u uw vermeende arrestatie, vasthouding, foltering en mishandeling door de Leninsky ROVD, nochtans een betreurenswaardige en uiterst traumatiserende gebeurtenis, niet zou hebben vermeld bij de Poolse asielinstanties ter verkrijging van internationale bescherming. Deze informatie maakt dat het CGVS op geen enkele manier nog enig geloof kan hechten aan uw verklaringen en aan het geheel van uw vervolgingsfeiten.

Ter staving van uw asierelaas legde u uw origineel Belgisch rijbewijs voor en liet uw vrouw op haar GSM een foto zien van jullie huwelijksakte. U zou daarnaast nog foto's doorsturen van jullie Russische binnenlandse paspoorten, maar het CGVS heeft deze niet mogen ontvangen. Hoe dan ook hebben al deze documenten betrekking op de identiteitsgegevens van uzelf en van uw gezin, waardoor deze niets veranderen aan bovenstaande analyse.

Wat de vraag naar de toepassing van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet tenslotte betreft, kan op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, worden gesteld dat de situatie in Tsjetsjenië sinds het uitbreken van een gewapend conflict tussen de autoriteiten en de rebellen in 1999, drastisch is veranderd. Gevechtshandelingen tussen rebellen enerzijds en federale en Tsjetsjeense ordediensten anderzijds komen sinds geruime tijd minder frequent voor. De rebellenbeweging, die reeds meerdere jaren als het Emiraat van de Kaukasus bekend stond, is grotendeels uitgeschakeld. Er zijn nog versnipperde, slapende cellen actief die zich in naam aan IS verbonden hebben, maar die weinig georganiseerd zijn en niet in staat zijn tot georganiseerde, grote acties. De slagkracht van de rebellengroepen is beperkt en uit zich in kleinschalige, gerichte aanvallen ten aanzien van de ordediensten. Hoewel deze aanslagen doorgaans doelbewust slachtoffers maken onder de veiligheidsdiensten en ordehandhavers, is er tevens een beperkt aantal gevallen waarbij burgers het slachtoffer worden. Dit betreft een begrensd aantal gevallen waarbij burgers het slachtoffer zijn van geweld in de marge van aanvallen op de veiligheidsdiensten of ordehandhavers. De autoriteiten van hun kant proberen de rebellie tevens te bestrijden met specifieke acties. Het is niet uitgesloten dat er ook hierbij in een beperkt aantal gevallen al dan niet bewust burgerslachtoffers vallen.

Uit de informatie die voorhanden is, kan niettemin worden afgeleid dat het aantal burgerslachtoffers beperkt blijft en dat de globale veiligheidssituatie in Tsjetsjenië niet van die aard is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op een bedreiging van diens leven of persoon zou lopen als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. De commissaris-generaal beschikt ook in dit verband over een zekere appreciatiemarge en is na grondige analyse van de beschikbare informatie van oordeel dat er actueel voor burgers in Tsjetsjenië aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet is.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

De tweede bestreden beslissing, genomen ten aanzien van tweede verzoekende partij, zijnde de echtgenote van eerste verzoekende partij, neemt de motivering van de beslissing ten aanzien van eerste verzoekende partij integraal over daar tweede verzoekende partij wat haar asielrelaas betreft volledig steunt op dezelfde asielmotieven als deze voorgehouden door haar echtgenoot.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel beroepen verzoekende partijen zich op de schending van artikel 1, A (2) van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951, van de artikelen 3 en 6 EVRM, van de artikelen 48/3, 48/4, 57/6/2, "57/7 quater § 4" en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van "de principes van goed bestuur, zorgvuldigheid en verdedigingsrechten".

2.2.1. Daar waar verzoekende partijen de schending aanvoeren van artikel "57/7 quater § 4" van de Vreemdelingenwet, bemerkt de Raad dat de Vreemdelingenwet geen artikel "57/7 quater § 4" bevat en

dat verzoekende partijen niet de minste toelichting geven op welke wijze zij dit artikel geschonden achten. Dit onderdeel van het middel is dan ook onontvankelijk.

2.2.2. Wat betreft de aangehaalde schending van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat verzoekende partijen niet aanvoeren op welke manier desbetreffend artikel zou zijn geschonden. Vaste rechtspraak bij de Raad van State stelt echter dat de uiteenzetting van een middel vereist dat zowel de rechtsregel of het rechtsbeginsel wordt aangeduid die zou geschonden zijn als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden beslissing werd geschonden (RvS 20 oktober 2006, nr. 163.900; RvS 8 januari 2007, nr.166.392). Gezien verzoekende partijen zich zelfs niet de moeite getroosten ook maar één concrete aanwijzing te geven van hoe de bestreden beslissingen voormeld artikel zouden hebben geschonden, is dit onderdeel van het middel onontvankelijk.

2.2.3. De Raad stelt verder vast dat verzoekende partijen evenmin *in concreto* aanvoeren op welke manier de “*verdedigingsrechten*” zouden zijn geschonden door de bestreden beslissingen en zich beperken tot een loutere verwijzing naar “*de verdedigingsrechten*”. Dit onderdeel van het middel is derhalve eveneens onontvankelijk.

2.2.4. In de mate verzoekende partijen aanvoeren dat artikel 3 EVRM wordt geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Bovendien houden de bestreden beslissingen op zich geen verwijderingsmaatregel in.

2.2.5. Verder duidt de Raad erop dat de schending van artikel 6 van het EVRM niet dienstig kan worden ingeroepen, nu het Europees Hof voor de Rechten van de Mens in het arrest van 5 oktober 2000, in de zaak MAAOUIA tegen Frankrijk, heeft beslist dat artikel 6 van het EVRM niet van toepassing is op het asielrecht (RvS 7 juli 2006, nr. 161.169).

2.2.6. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partijen de motieven van de bestreden beslissingen volledig kennen en inhoudelijk aanvechten. Zij maken verder niet duidelijk op welk punt deze motivering hen niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door hen bestreden beslissingen zijn genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. De Raad stelt vast dat verzoekende partijen in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoeren.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.2.7. De Raad wijst er vooreerst op dat van een verzoeker om internationale bescherming redelijkerwijze verwacht mag worden dat hij de asielinstanties, bevoegd om kennis te nemen van en te oordelen over zijn aanvraag tot hulp en bescherming, van meet af aan in vertrouwen neemt door een waarheidsgetrouw relaas uiteen te zetten (UNHCR, Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status, Genève, 1992, nr. 205). Hij dient alle nodige elementen ter staving van het verzoek gelet op het bepaalde in artikel 48/6, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij heeft de verplichting om zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn verzoek om internationale bescherming en het is aan hem om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen zodat de asielinstanties kunnen beslissen over het verzoek om internationale bescherming. Deze medewerkingsplicht (die eerder reeds werd aangegeven in Europese richtlijnen en rechtspraak) vereist dus van een verzoeker om internationale bescherming dat hij de asielinstanties zo gedetailleerd en correct mogelijke informatie geeft over alle facetten van zijn identiteit, leefwereld en asielrelaas. De asielinstanties mogen van een verzoeker om internationale bescherming overeenkomstig artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet

correcte en coherente verklaringen en waar mogelijk documenten verwachten over zijn identiteit en nationaliteit(en), leeftijd, achtergrond, ook die van relevante familieleden, land(en) en plaats(en) van eerder verblijf, eerdere verzoeken, de afgelegde reisroute, reisdocumentatie en de redenen waarom hij een verzoek om internationale bescherming indient. Overeenkomstig artikel 48/6, § 1, derde lid van de Vreemdelingenwet vormt het ontbreken van de in het eerste lid bedoelde elementen, en meer in het bijzonder het ontbreken van het bewijs omtrent de identiteit of nationaliteit, die kernelementen uitmaken in een procedure tot beoordeling van een verzoek om internationale bescherming, een negatieve indicatie met betrekking tot de algehele geloofwaardigheid van het relaas, tenzij de verzoeker een bevredigende verklaring heeft gegeven voor het ontbreken ervan. Indien de verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, behoeven deze aspecten enkel geen bevestiging indien voldaan is aan de cumulatieve voorwaarden in artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet.

2.2.8. De Raad stelt vast dat in de bestreden beslissingen op uitvoerige wijze wordt vastgesteld dat geen enkel geloof kan worden gehecht aan het door verzoekende partijen voorgehouden asielaanvraag. Meer bepaald wordt gemotiveerd dat geen enkel geloof kan worden gehecht aan de vrees van eerste verzoekende partij gearresteerd en gefolterd te worden door de Leninsky ROVD, meer specifiek door ene M. A. of I., gelet op (i) de vaststelling dat haar vrouw niet weet door welke overheidsdienst eerste verzoekende partij in september 2017 werd meegenomen en gedurende twee weken werd mishandeld en gefolterd noch waarheen zij dan wel werd meegenomen; (ii) hun tegenstrijdige verklaringen over de arrestatie van eerste verzoekende partij in hun appartement, zowel wat betreft het verloop ervan als de aanwezigheid van hun kinderen op dat moment; (iii) hun tegenstrijdige verklaringen over het moment waarop eerste verzoekende partij werd vrijgelaten en wanneer zij thuis is gekomen en (iv) de vaststelling dat hun verklaringen bij de Poolse asielinstanties in de eerste plaats niet overeenkomen met de verklaringen die zij in dit kader bij de Belgische asielinstanties hebben afgelegd en zij de vermeende arrestatie, vasthouding, foltering en mishandeling door de Leninsky ROVD niet vermeldden bij de Poolse asielinstanties.

Uit wat volgt blijkt dat verzoekende partijen er niet in slagen voormelde vaststellingen *in concreto* te weerleggen dan wel te verklaren.

2.2.9.1. Aangaande de vaststelling dat tweede verzoekende partij niet weet door welke overheidsdienst eerste verzoekende partij in september 2017 werd meegenomen en gedurende twee weken werd mishandeld en gefolterd noch waarheen zij dan wel werd meegenomen, betogen verzoekende partijen dat *“(d)e tegenpartij geen rekening houdt met het feit dat de Tsjetsjeense maatschappij een patriarchale maatschappij is waarin de vrouw maar een kleine rol speelt, namelijk dat zij voor het huishouden en de kinderen moet zorgen”*. Zij bemerken dat tweede verzoekende partij *“hoewel zij oppervlakkig over de ondernomen stappen geïnformeerd werd, zij geenszins nader over de details van het dossier op de hoogte werd gesteld”*. Verzoekende partijen verwijzen in dit verband nog naar een rapport van OSAR uit 2019 waaruit de passieve en ondergeschikte houding van de vrouw binnen de Tsjetsjeense maatschappij blijkt (bijlage 2 van het verzoekschrift).

2.2.9.2. De Raad is evenwel van oordeel dat in de bestreden beslissingen terecht wordt opgemerkt dat van een echtgenote wiens man gedurende twee weken werd gemarteld en gefolterd door een overheidsdienst, verwacht kan worden dat zij zou weten door welke overheidsdienst haar man werd gearresteerd, waar haar man werd vastgehouden of wat er precies was gebeurd. Gelet op de ernst van de feiten, en bovendien het gegeven dat uit de verklaringen van verzoekende partijen blijkt dat tweede verzoekende partij dan weer wel op de hoogte gehouden werd van de pogingen om haar man vrij te krijgen (administratief dossier, stuk 6, notities CGVS man, p. 12; administratief dossier, stuk 6b, notities CGVS vrouw, p. 6), kunnen verzoekende partijen allerm minst volstaan met een loutere verwijzing naar de positie van de vrouw binnen de Tsjetsjeense maatschappij om de vastgestelde onwetendheid in hoofde van tweede verzoekende partij inzake welke overheidsdienst haar man meenam en waar hij werd vastgehouden te verklaren.

2.2.10.1. Inzake hun tegenstrijdige verklaringen over het verloop van de arrestatie van eerste verzoekende partij, menen verzoekende partijen dat er geenszins sprake is van tegenstrijdige verklaringen, doch dat het *“een ander inzicht van één en dezelfde situatie”* betreft. Zij benadrukken dat het om een bijzondere stresserende en traumatiserende gebeurtenis gaat en dat zij dit elk op een andere manier beleefden. Verzoekende partijen stellen dat *“het (...) mogelijk (is) dat verzoekster, om reden van de stress, de vraag die de gewapende mannen haar stelden terwijl zij de deur opende buiten beschouwing gelaten heeft”*.

2.2.10.2. De Raad treedt verwerende partij evenwel bij waar deze stelt dat van iemand wiens man wordt gearresteerd en gedurende twee weken wordt gefolterd en ondervraagd, minstens verwacht kan worden dat zij haar man niet zou tegenspreken over het verloop van diens arrestatie bij hun thuis, een cruciaal element in hun asielrelaas. De Raad benadrukt dat tweede verzoekende partij uitdrukkelijk verklaarde dat die mannen haar niet hebben aangekeken toen ze de deur opende, dat ze haar niets hebben gevraagd en dat ze meteen binnen zijn gelopen zonder verder iets te zetten (notities CGVS vrouw, p. 5). Gelet op deze uitdrukkelijke verklaringen, kan de *post-factum* uitleg van verzoekende partijen dat tweede verzoekende partij omwille van de stress de vraag die de gewapende mannen haar stelden “mogelijk” niet heeft gehoord, allerminst overtuigen en geenszins aanvaard worden als verklaring voor de vastgestelde tegenstrijdigheden in hun verklaringen.

2.2.11.1. Wat betreft de aanwezigheid van hun kinderen tijdens de arrestatie, duiden verzoekende partijen erop dat tweede verzoekende partij geenszins met zekerheid beweert dat de kinderen sliepen tijdens de arrestatie en dat zij alleen vermeldt dat zij normaal gezien een dutje deden. Eerste verzoekende partij heeft evenwel *“een meer precieze herinnering van de gebeurtenissen”* en stelt dan ook met zekerheid dat de kinderen aan het spelen waren en getuige waren van zijn arrestatie. Volgens verzoekende partijen is het duidelijk dat *“verzoekster door het plots en onstuimig binnenvallen van de gewapende mannen geschokt werd en dus een ganse reeks informatie buiten beschouwing gelaten heeft”*.

2.2.11.2. De Raad bemerkt vooreerst dat, waar verzoekende partijen stellen dat tweede verzoekende partij enkel stelde dat de kinderen normaal gezien een dutje deden maar hiervan niet zeker was, tweede verzoekende partij tijdens het persoonlijk onderhoud duidelijk aangaf dat de kinderen op het moment van de arrestatie aan het slapen waren (*“Wat waren uw kinderen aan het doen toen uw man werd meegenomen? de kinderen zijn klein. Ze sliepen overdag. Het was middag. Ik stop hen altijd in. Ze waren aan het slapen? Ja.”* (administratief dossier, stuk 6B, notities CGVS vrouw, p. 5). Daarenboven wordt in de bestreden beslissingen nog de terechte bemerking gemaakt dat men van twee ouders met kleine kinderen, waarvan de man op hardhandige manier wordt gearresteerd door vier gewapende mannen, redelijkerwijze mag verwachten dat zij nog zouden weten of de kinderen al dan niet aanwezig waren tijdens deze traumatische arrestatie en dat ze zich hier in geen geval over zouden tegenspreken. De vaststelling dat tweede verzoekende partij stelt dat de kinderen aan het slapen waren, terwijl eerste verzoekende partij verklaarde dat de kinderen getuige waren van de arrestatie, doet dan ook op ernstige wijze afbreuk aan de geloofwaardigheid van hun verklaringen.

2.2.12.1. Aangaande hun tegenstrijdige verklaringen over het moment waarop eerste verzoekende partij werd vrijgelaten en wanneer zij thuis is gekomen, onderstrepen verzoekende partijen dat zij het erover eens zijn dat tweede verzoekende partij thuis was toen haar man teruggekomen is en dat zij hem verwelkomde. Zij menen dat *“dit de belangrijkste informatie van het dossier is”* en dat *“wat de modaliteiten voor de terugkeer betreft, verzoekster hierover weer geen aandacht moet hebben, en dit om dezelfde redenen als hierboven uiteengezet, hetzij om reden van de rol en de plaats van de vrouw in de maatschappij”*.

2.2.12.2. De Raad wijst verzoekende partijen evenwel op de pertinente opmerking in de bestreden beslissingen dat van een echtgenote wiens man gedurende twee weken werd aangehouden en wiens schoonfamilie met man en macht heeft geprobeerd om hem vrij te krijgen, minstens verwacht kan worden dat ze gedetailleerd zou kunnen vertellen over de thuiskomst van haar man, alsook haar man hierover niet zou tegenspreken. Dat tweede verzoekende partij hierin niet slaagt, ondergraaft wel degelijk verder de geloofwaardigheid van het voorgehouden relaas. Een verwijzing naar de positie van de vrouw binnen de Tsjetsjeense maatschappij werpt hierop geen ander licht.

2.2.13.1. Wat ten slotte nog het gegeven betreft dat zij voor de Poolse asielinstanties andere verklaringen aflegden, wijzen verzoekende partijen erop dat zij in Polen geen verzoek om internationale bescherming wilden indienen doch dat zij niet anders konden aangezien zij anders onmiddellijk naar Rusland gerepatriëerd zouden worden. In Polen hebben zij de werkelijke reden van hun vlucht uit hun land van herkomst niet verteld omdat zij weten dat Polen veel Russische staatsburgers telt die trouw zijn aan de Russische autoriteiten. Als bijlage bij hun verzoekschrift voegen zij verschillende rapporten en internetartikels waaruit moet blijken dat Polen geen afdoende bescherming kan bieden voor Tsjetsjeense vluchtelingen (bijlagen 3-8 van het verzoekschrift).

2.2.13.2. De Raad is evenwel van oordeel dat het gegeven dat verzoekende partijen voor de Poolse asielinstanties andere asielmotieven hebben opgegeven wel degelijk afbreuk doet aan de door hen

voorgehouden vrees voor vervolging. Immers mag van iemand die zijn land van herkomst is ontvlucht omdat hij nood heeft aan internationale bescherming redelijkerwijze verwacht worden dat wanneer hij een verzoek om internationale bescherming indient correcte gegevens verstrekt over de redenen waarom hij zijn land van herkomst heeft verlaten. Dat verzoekende partijen bij de Poolse asieliinstanties bewust leugenachtige verklaringen zouden hebben afgelegd, en dit terwijl zij er alle belang bij hadden dat hen internationale bescherming werd toegekend aangezien dit net inhoudt dat zij niet zouden worden gerepatriëerd naar hun land van herkomst, is dan ook geenszins verenigbaar met de door hen voorgehouden vrees. De algemene rapporten die verzoekende partijen bijbrengen omtrent de aanwezigheid van *Kadyrovtsy* in Polen en de socio-economische problemen die erkende vluchtelingen ondervinden in Polen (bijlagen 3-8 van het verzoekschrift) doen hieraan geen enkele afbreuk.

2.2.14. Uit wat voorafgaat, dient te worden vastgesteld dat aan het relaas van verzoekende partijen geen geloof kan worden gehecht. Derhalve kan hen de vluchtelingenstatus met toepassing van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet niet worden toegekend.

2.2.15. De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal op basis van het geheel van de motieven in de bestreden beslissingen heeft besloten tot de niet toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het asielrelaas van verzoekende partijen, waarop zij zich eveneens beroepen teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoekende partijen dan ook niet langer kunnen steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a en b van de Vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partijen een reëel risico op ernstige schade lopen dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet. In de bestreden beslissingen motiveert verwerende partij desbetreffend als volgt: *“Wat de vraag naar de toepassing van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet tenslotte betreft, kan op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, worden gesteld dat de situatie in Tsjetsjenië sinds het uitbreken van een gewapend conflict tussen de autoriteiten en de rebellen in 1999, drastisch is veranderd. Gevechtshandelingen tussen rebellen enerzijds en federale en Tsjetsjeense ordediensten anderzijds komen sinds geruime tijd minder frequent voor. De rebellenbeweging, die reeds meerdere jaren als het Emiraat van de Kaukasus bekend stond, is grotendeels uitgeschakeld. Er zijn nog versnipperde, slapende cellen actief die zich in naam aan IS verbonden hebben, maar die weinig georganiseerd zijn en niet in staat zijn tot georganiseerde, grote acties. De slagkracht van de rebellengroepen is beperkt en uit zich in kleinschalige, gerichte aanvallen ten aanzien van de ordediensten. Hoewel deze aanslagen doorgaans doelbewust slachtoffers maken onder de veiligheidsdiensten en ordehandhavers, is er tevens een beperkt aantal gevallen waarbij burgers het slachtoffer worden. Dit betreft een begrensd aantal gevallen waarbij burgers het slachtoffer zijn van geweld in de marge van aanvallen op de veiligheidsdiensten of ordehandhavers. De autoriteiten van hun kant proberen de rebellie tevens te bestrijden met specifieke acties. Het is niet uitgesloten dat er ook hierbij in een beperkt aantal gevallen al dan niet bewust burgerslachtoffers vallen.*

Uit de informatie die voorhanden is, kan niettemin worden afgeleid dat het aantal burgerslachtoffers beperkt blijft en dat de globale veiligheidssituatie in Tsjetsjenië niet van die aard is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op een bedreiging van diens leven of persoon zou lopen als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. De commissaris-generaal beschikt ook in dit verband over een zekere appreciatiemarge en is na grondige analyse van de beschikbare informatie van oordeel dat er actueel voor burgers in Tsjetsjenië aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet is.” De Raad stelt vast dat verzoekende partijen geen concrete elementen aanbrengen die voormelde vaststelling weerleggen.

In hoofde van verzoekende partijen kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

2.2.16. Waar verzoekende partijen aanvoeren dat het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden, benadrukt de Raad dat het zorgvuldigheidsbeginsel de commissaris-generaal de verplichting oplegt om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Uit de bestreden beslissingen en het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier, waaronder de door verzoekende partijen neergelegde documenten en de uitgebreide landeninformatie (administratief dossier, stukken 12 en 13),

en dat verzoekende partijen tijdens hun persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal d.d. 8 november 2019 de kans kregen om hun redenen van hun verzoek om internationale bescherming omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen, dit met de hulp van een tolk Russisch en bijgestaan door hun advocaat. De commissaris-generaal heeft de verzoeken om internationale bescherming van verzoekende partijen op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak (RvS 21 maart 2007, nr. X; RvS 28 november 2006, nr. X). Aldus werd zorgvuldig gehandeld.

2.2.17. Het middel kan niet worden aangenomen. De Raad oordeelt dat verzoekende partijen geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengen die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissingen zijn gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partijen noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partijen worden niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftieng juni tweeduizend twintig door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

J. BIEBAUT